

Žlutá už není jen žlutá, ale přidáním hlinky se proměňuje v okrovou. Duhovka očí skelně zprůsvitní, na kůži se objeví modrá síť žilek. Dedo tvoří tělo jako by začínalo světélkovat, jako by se v něm jednotlivé prameny barev srážely. Sytost je hustá, kadmium a rumělka na okamžik převládnu, ale potom se přes ně přelije ten hustý okr a úplně změní jejich tvářnost.

Tělem projede bolest, nohy v křečích zadupají do prostěradla.

Dedo cítí, jak se ho dotýkají nějaké ruce, ale po jejich dotecích zůstávají na těle spáleniny, podobné malým vějířkům nebo trsům květin.

Ví, že křičí, ale přitom má pocit, že mu z úst nevycházejí žádné zvuky. Zároveň vnímá, jak se barvy střídají a slévají, žlutá s červenou, jako by navzájem pulzovaly. Černou a bílou zároveň jaksi vychylují zelená nebo rudá, ale nejpálčivější je ten pocit hnědé hlinky, kterou mu nějaký šílený malíř rozdělává tak, že barva prosakuje do kůže a vytváří geometrické tvary.

Tělo se vzepne.

A on náhle uvidí, jak se prostor mezi oběma jeho vlnkami zaplňuje okrovou barvou, která má odstín jednak hlíny, ale taky těla, odstín jílu z pobřežní vody, do něhož se promítají bílé ozvěny, jako kontrasty sněhu. Jako kdyby se náhle tohle všechno ocitlo na slunci, bílá by už nebyla bílou, ale namodralou. A bude-li slunce zapadat rudě, vytvoří rudohnědý kontrast k lidské kůži. K dvojici barev se připojí oranžová, jako vrcholný odstín.

Ach, Bože, to pálí.

Dedo najednou začíná barevně vnímat i prostor, který ho obklopuje. Před jeho duševním zrakem se v šíleném tempu střídají lomy světelných místností, chodeb, schodů, stěn, vypouklin, výklenků, koutů a náhle ví s naprostou jistotou, že všechno má své přesně dané okraje, záhyby, tvary, půdorysy a on i v tomhle stavu vnímá, jak se v nich láme světlo.

A linie se pohybují, vlní, třepí, zkracují i prodlužují nezávisle na původní formě, jako by ožívaly v té explozi barev, v níž se zplošťují a vzápě-

tí nabývají na velikosti, jako živé organismy. Dedo je vnímá v prostoru i času, ale není schopen je zachytit, ani prsty, ani myšlenkami.

Třetí den horečka dostupuje vrcholu.

Okrový mazlavý jíl jeho břicha se vzdouvá, jako kdyby začal být tekutý. Křičí, a jeho křik se podobá skřekům racka, není to v pravém slova smyslu křik, je to volání po úlevě, prasklý kotel bolesti, protržená příď lodi, kterou zalévají vlny tak horké, jako by to byla vřídla v Bormiu, nebo výrony lávy na svazích Etny. Je to chropot poraněného ptáka bez křídel, sykot unikající páry, výdech hutnické pece.

Žár Šeol.

Je to horkost.

Okrová, žlutá, rumělková horkost.

Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.

Slyší ta slova, nebo je to jen další křídlo snu, které mu zapleská na půl cesty mezi vědomím a nevědomím? Na oblých plochách jeho těla se intenzita bolestí mění, světlo se láme, drsnost se stává hlazením, jako kdyby to byla hraniční mez, za kterou nelze dojít. Cesty světla – a vědomí – se zkracují, jako v záhybech horské stezky. Konce nevidíš, ale víš, že tam někde, za další zákrutou dojde k smíchání jednotlivých barev, v zákonech proměnlivosti, v okamžiku pochopení.

Nechá se vést.

Pořád cítí ty ruce a chlad na čele a na bocích.

Natáhne nohy, přestane se zmítat.

Syté barvy v břiše oslabují.

A nechá ty barvy tonout, plout, vtékat, vytékat, hořet, vychládat, proměňovat, splývat. Cítí je na rtech jako chuť deště. Najednou ví, proč žlutá barva dopadající na modrou plochu zmodrá, proč v kontrastu červené kůže zesvětlí, takže se bude zdát bledší, proč sytá žlutá ztmavne, proč okr polhí okolí.

Najednou ví, které barvy má namalovat mezi vlnovkami.